

Nuoroda į audio knygą:

2024

Aivaras Požaitis

BEJĖGIAI

Mažoje Ramiojo vandenyno saloje tyvuliavo gyvenimas. Tas gyvenimas buvo toks ramus, kad kitap ir nepasakysi. Žmonės pamažu judėjo į pamaldas. Dar prieš keletą šimtų metų tikėję dievus kaip slibinus ar kad jų salos dievai slypi akmenyse, jie dabar tiki Dievu atvežtu iš Vakarų šalies. Tai rodo, kad žmonėms nesvarbu, kuo tikėti.

Į mišias lydimas dukros, pamažu pėdino žilaplaukis ir kiek susikūprinęs senukas, pasiramščiuodamas lazdele. Dukra jį prilaikė, nes rodės, kad jis toks vėjo perpučiamas, kad nugrius.

Bažnyčia įsikūrusi salos gale, bet sala buvo nedidukė, tad viskas joje pasiekiama pėdinant pėsčiomis, tad saloje nebuvo daug automobilių. Nebuvo ir asfaltuotų kelių.

Saloje visi vieni kitus pažinojo. Tad senukas žingsniuodamas, lėtai, bet užtikrintai, sveikinose visus sutiktus savo pažįstamus ir draugus. Retkarčiais, kiek sunervindamas savo dukrą, jis persimesdavo keliais žodžiais net su svetimais žmonėmis.

- Laba diena, kaip laikotės?
- Kad kaulų nelaužytų būtų visai gerai, - sulaukė jis vieno atsakymo.
- Sąnariai stingsta, vadinasi bus audra, - sulaukė kito atsakymo.

Po teisybei, nors saloje visi vieni kitus pažinojo, bet senukas buvo kaip iš dangaus iškritęs. Niekas nieko konkretaus apie jį nežinojo. Nei iš kur jis, nei kas toks. Skelbėsi esąs Matas Lukas Morkus Jonas. Tuo dar labiau sudomidavęs salos gyventojus. Kiek teko girdėti, senukas gyvendavęs vienas, tik labai labai retais atvejais jo aplankyti atvykdavusi dukra. Taip visi jį matydavo vieną kaip pirštą.

Šiandien buvo dideli atlaidai. Jie būna kartą per metus, todėl tai yra didžaiusia salos šventė. Tad bažnyčioje anšlagas. Atlaidai saloje tokia didžiulė šventė, jog tuo metu visus reikalus tvarko keletas pastorių ir jiems talkinančių žmonių – vieni rinkdavo aukas, kiti vesdavo mišias, dar kiti prižiūrėdavo, kad prie įėjimo netruktų šventinto vandens ir du pastoriai klausydavosi išpažinčių. Vienas iš jų buvo, berods, senis Rivjiera. Taip Rivjiera. Visų mylimas ir pažįstamas pastorius. Prie jo klausyklos visuomet nusidriekdavo milžiniškos eilės. Visi sakydavo, kad toks žmogus tikrai yra Dievo pateptas – empatiškas, supratingas, ramus, šiltas.

Senukas su dukra atsistojo ne į eilę, bet šalia eilės. Keletas žmonių pas jį pasiteiravo:

- Ar jūs čia laukiat?
- Čia čia, bet praeikit. Manęs nežiūrėkit, - atsakė senukas.

Žmonės nesupratę, kodėl jis laukia ne eilėje, bet šalia eilės, tik palinksėdavo galva ir praeidavo.

- Pakartokim, - tarė senukui dukra.
- Garbė Alachui, - atsakė senukas.
- Ne.
- O kaip?

- Garbė Jėzui...
- A, garbė Jėzui Kristui, - nušvito akys senukui.
- Dar kartą.
- Garbė Jėzui.... – senukas pasimetė. – Garbė Jėzui Kristui.
- Labai gerai, - pagyrė jį dukra.

Rivjera klausė išpažinčių išsijuosęs. Galiausiai prasidėjo mišios. Bet būrys žmonių vis vien stovėjo eilėje ir laukė, kada Rivjiera juos išklausys.

- Sveiki, tikintieji – pasigirdo. – Šiandien norime pristatyti jums naujovę mūsų bažnyčioje. Nuo šiol aukoti bus galima ir banko kortelėmis, tiesiog prilietus aparačiuką – mišios tęsėsi. – Viskas tik tam, kad jūms būtų patogiau.

Patarnautojai nešiojo ir pintines ir aparačiukus norintiems paaukoti bažnyčiai.

Kadangi, išpažintis lieka tik tarp kunigo, Dievo ir tikinčiojo, negaliu detaliai nupiešti kas kuo skundėsi ir apie ką kalbėjo. Bet matėsi, kad žmonės, kuriuos užgriuvo gyvenimo našta, po Rivjeros žodžių ir pamokymų nušvisdavo.

Galiausiai, kai paskutinė išpažintis buvo išklausyta. Rivjera jau ruošėsi palikti klausyklą. Kai kelis kartus į jo klausyklą kažkas pasibeldė. Tai buvo tas senukas. Rivjera buvo toks pastorius, kad negalėjo tiesiog visko mesti, turėjo išklausyti visus. Tad jau besiruošiant palikti klausyklą, jis vis vien apsidairė. Bet dar nekreipė dėmesio. Galvojo, kad pasigirdo. Bet tada pasigirdo beldimas į klausyklą.

- Rivjiera, - galiausiai neapsikentęs sušuko senukas. – Garbė Alachui.
- O paaukojai? – atsakė Rivjiera.

Senukas tik palinksėjo galvą. Čia kaip ne visam sviete, galvos palinksėjimas reikšė „ne“, o papurtymas – „taip“.

Rivjiera jam paaiškino:

- Negalim išklausyti išpažinties, jei neapaaukojai. Dievulis supyks.

Rivjiera pakėlė ranką ir priėjo patranutojas, nešinas metaline skardine. Ten buvo prikišta žalių ir raudonų banknotų. Senis drebančiom rankom iš piniginės ištraukė metalinį pinigą ir įmetė jį į skardinę. Rivjiera supyko:

- Ką tu čia duodi?
- Kaip suprast? – lyg iš medžio iškritęs atšovė senis.
- Per mažai
- A, tu apie pinigą, - atsakė senis. – Jis vertas 30 tūkstančių.

Rivjeros akys sužibo, bet jis stengėsi to neparodyti.

- Greičiau, - sušuko Rivjiera.
- Aš neskubu, - atšovė senis. Patylėjo patylėjo ir tarė. – Garbė Alachui.

Rivjera patylėjo nustebęs, bet pagalvojo, kad seniui marazmas arba jis kitokiop tikėjimo, vsi vien šypsodamasis atsakė:

- Per amžius.

Rivjera visiškai pasikeitė. Dabar jis tapo sukalbamesnis. Bent senukui taip atrodė. Senukas tylėjo tylėjo. Tylėjo tylėjo. Tylėjo tylėjo. Žiūrėjo į vieną tašką ir pastorius susinervino.

- Galite pradėti, - tarė Rivjera.
- A, ką sakot? – vėl lyg iš medžio iškritęs tarė senukas.
- Sakau, kad galite pradėti.
- Neskubink manęs, - padarė pauzę senolis. – Tai pirma mano išpažintis.
- Tai šta kodėl garbė Alachui, - bandė pajuokauti Rivjera.
- Garbė Jėzui Kristui. To Alacho aš nepažįstu, - atsakė senukas.

Rivjiera stengėsi neparodyti, kad senka kantrybė. Senukas giliai įkvėpė ir pabėrė žodžius:

- Kunigėli....
- Aš pastorius, - atšovė Rivjiera.
- Nesvarbu tie titulai, - atsakė senukas. – Aš buvau praradęs tikėjimą....

Pagaliau galvojo Rivjiera.

- O kaip tu jį atgavai? – paklausė Rivjiera.
- Tai aš tam ir atėjau čia, kad papasakočiau.

Senukas pasisuko į dukrą. Dukra į senuką. Ji nebuvo nutolusi. Buvo visai arti.

- Tai pasakokit, - tarė Rivjiera. – Aš neturiu daug laiko.
- Aš ketinu papasakoti apie tai, kaip aš praradau ir atgavau tikėjimą.

„Pagal specialybę esu advokatas. Bet advokatu dirbau tik kelis metus. Būdamas toje sistemoje ir praradau savo tikėjimą. Aš buvau negeras advokatas. Aš visuomet apgaudinėdavau savo klientus. Visi prokurorai, kiti advokatai buvo mano draugai ir pažįstami. Daugiausiai nuo studijų laikų, kartu baliavodavom, gerdavom, kaip sakoma. Dalyvudavom vienas kito vestuvėse, vaikų krikštynose, gimtadienuose ir taip toliau. Kai jau dirbau advokatu, mes visi susitardavom kaip turi baigtis byla, kieno naudai, kad mums liktų daugiau pinigų. Mes nebuvom pigūs advokatai, mus samdydavo visokios žvaigždutės, turtuoliai, verslininkai, valstybės tarnutojai. Tie, kurie sąlyginai turėdavo dideles pajamas. Kai supratau, kad galiu manipuliuoti bylos baigtim, tada ir praradau tikėjimą. Kai kada, kas liečia moteris, motinas, seses, pusseres, globotines ir taip toliau, jei jau bylos baigtis buvo aiški, mes su jom permiegodavom ir bylos baigtis pasikeisdavo. . Mes galėjome pasodinti nekaltą žmogų arba išleisti į laisvę žmogžudį, o Dievas to negalėjo.

Rivjiera patylėjo. Ir sako:

- O kaip atgavai tą savo tikėjimą?

Vienąkart nutiko taip, o gal ne vieną. Kad mes nepasidalindavo pinigų. Jie bėgdavo kaip lietus iš kibiro. Nebe kapt kapt, bet jau normaliai. Aš atrodo turėjau visame tame blizgesy viską savo – žmoną, mašiną, namą, vaikus, krūvą klienčių – meilužių, bet man vis vien buvo negana. Man pasitaikė, kad baudžiamoje

byloje turėjau ginti prievartautoją ir kartu žmogžudį. Bylos baigtis jau buvo aiški, kad mes vadindavom. Bet kadangi, nusikaltėlis buvo stambaus naftos magnato sūnus, reikėjo kažkaip jį išsukti. Buvo pažadėti keli milijonai. Teisėjas Pėdė toksai buvo, mes su juo labai gerai sutarėm. Susitikom, išgyrėm burgundiško vyno ir aš jam sakau:

- *Kaip mes išsisuksim tą nusikaltėlį?*
- *Palik viską man, tu tik surašyk teiginius, - jis man tada atsakė.*

Magnatas tada pažadėjo keletą milijonų ir iš jų milijonas 600 tūkstančių turėjo atsieiti man į banko sąskaitą. Po to jau galėjau nedirbti šiek tiek. Čia suma tokia kaip laimėti nedidelėje loterijoje. Palyginus kitų gyvenimus ir mano, tai aš tą loteriją laimėjau. Visuomenėj laikoma prestižine profesija. Nors yra anekdotas, jog advokatai yra didžiausi melagiai. Iš tiesų, dar didesni nei skelbia tas anekdotas. Aišku, nereikia manyti, jog įstatymų mes nežinojom ir savivaliavom pagal save. Įstatymus tai mes žinojom, tik juos pritempinėjom pagal poreikį.

Taigi, prasideda byla...

Rivjiera žiūrėjo tuščiu žvilgsniu į senuką ir nieko nekiklausė. Jam jau pabodo. Mišios jau seniai buvo pasibaigusios ir žmonės jau išėję, bet jis keletą valandų klausėsi senuko, kol galiausiai nusprendė pertraukti.

- Sakyk, ar eini bažnyčią?
- Kiekvieną dieną.
- O kodėl? Dievo įstatymuose parašyta švęsk sekmadienius, nereikai eiti kiekvieną dieną.
- Švęsdavom ir sekmadienius....- pasakė senukas. -Jūs manęs neišklausėt iki galo.

Kai byla pasibaigė, nors mes sutarėm tą sūnų ištraukti. Teisėjas paskelbia teisėjų kolegijos verdiktą ir jis yra mums nepalankus. Kaltinamasis siunčiamas už grotų. Taip nuplaukė tas mano 1 milijonas 600 tūkstančių. Taip susinervinau. Kad norėjau prieiti prie Pėdės ir pasikalbėti, bet nebuvo galima. Mes visais kanalais turėjome vaidinti, kad esame nepažįstami.

Rivjiera nusprendė pažiūrėjo, kad jau praėjo 3 valandos. Senukas beveik visą tą laiką kalbėjo be sustojimo. Ramiai tarsi rašydamas knygą. Rivjera nusprendė jį paskubinti.

- O kaip baigėsi?
- Aš jš nušoviau. Įsibroviau į namus. Jis pusplikis gulėjo su mano kliente, kuri jau turėjo naują bylą. Ji tik proisidengė savo krūtine. Aš pažiūrėjau jam į akis. Ir pasakiau „mirk padla“ ir bac vienas šūvis. Tik Pėdės kraujui pasipylus ant patalynės supratau, kad pasidariau toks kaip mano ginamasis. Moterytė tik ėmė spiegti. Nušoviau ir ją. Liudininkų man nereikia.
- O iš kur gavai ginklą?
- Viskas buvo krupščiai suplanuota. Kai turėi reikalų su įtakingiausią pasaulio mafiją, tai gali leisti sau viską – ginklus, narkotikus, striptizą. Ko neturėjau tai leidimo ginklui.

Rivjera patylėjo. Jis buvo šokiruotas. Jis tikrai kiekvieną dieną matydavo tą senį savo bažnyčioj, jis tikrai niekada neidavo išpažinties. O dabar ėmė viską ir supasakojo: kaip apgaudinėjo savo kliente, su kuriom permiegodavo. Viskas tik dėl pinigų. Tokio sunkaus atvejo, jam niekada neteko matyti gyvenime. Ir pagalvojo Rivjiera, kad indulgencijos galėtų gyvuoti iki šių laikų.

- Ar man bus atleista? – pasakė senukas
- Dievas visiems atleidžia. Juk Dievas yra meilė
- Ar aš pateksiu į rojų? – klustelėjo senukas.
- Sukalbėk 30 sveika, Marija, - teatsakė jam Rivjiera.
- Prie ko čia ta Marija, - vėl paklausė senukas.

Rivjera kažką jam pasakė, senukas nubraukė ašarą. Jo duktė vis dar laukė prie durų. Jie atsisveikino. Senukas padėjojo Rivjieriai trumpu linktelėjimu. Paspaudė jam ranką ir išėjo.

Rivjiera liko šokiruotas. Nustebintas. Ir nežinantis ką daryti. Pirmiausia nuėjo į specialias pastorių patalptas ir susirado tą monetą, kur senolis teigė, jog jos vertė 30 tūkstančių. Internete nerado informacijos apie jos vertė, tai susitarė kitą dieną susitikimuič su monetų namais. Ir ką? Spėkit.

- Čia du euro centai, - pasakė monetų namų šeimininkas, apžiūrinėdamas rudą monetą. – Ji bevertė.

Rivjiera prisiminė senojo advokato žodžius *„Nors yra anekdotas, jog advokatai yra didžiausi melagiai. Iš tiesų, dar didesni nei skelbia tas anekdotas.“* Labai nusiminė ir supyko. Būtent ta moneta jį paskatino imtis tolimesnių veiksmų. Jis tikėjosi, kad senukas kai grabas jau stuksena bus nuoširdus, bet pasirodo, jog taip nebuvo.

Saloje visi visus pažinojo, net buvo žinoma, kur tas senukas gyvena. Bet Rivjiera nedrįso eiti į jo namus. Juolab, kad jis buvo žmogžudys! Reikėjo saugotis.

Rivjera nsuprendė apie situaciją pranešti policijai. Jis prisistatė į baltą policijos pastatą. Pasakojo kas nutiko, papasakojo, kad saloje gyvena ieškomas tarptautinės policijos žmogžudys.

- Pažiūrėsime, ką galime padaryti, - atsakė policijos viršininkas Makledojus.
- Ačiū, - padėkojo Rivjera.
- O išpažintis neturi likti tarp kunigo, Dievo ir tikinčiojo? – paklausė Makledojus kiek pagalvojęs?

Rivjera jį nuteikė savo pastoriaus žodžiu, jog kaimelis yra pavojojue, jog jis turi irgi rūpintis kaimelio morale ir panašius briedus, kad jam gaila, kad kaimelio vaikai auga, kai saloje gyvena toks nusikaltėlis ir panašiai. Žodžiu, jis rado ką pasakyti. Neveltui pastorius.

Po kelių dienų policija užsuka į bažnyčią prieš mišias. Kai nebūdavo atlaidų bažnyčia buvo tuštut tuštutėlė.Tai jie nesunkiai rado Rivjerą neužimtą.

- Taip šis žmogus tikrai yra ieškomas policijos.

Rivjera pažiūrėjo tokiu žvilgsniu lyg sakydamas juk sakiau.

- Bet mes negalime nei jo suimti, nei ką padaryti, - pasakė Makledojus.
- Kodėl?

- Matot, arešto orderis ir byla užvesta šalyje, kuri priklauso nusikaltėlių konvencijai. Mūsų šalis nepriklauso konvencijai, tai vadinasi, kad jokie konvencijos raštai čia negalioja. O suimti vardan to, kad reikia suimti – aš negaliu. Dabar bent jau aišku, kaip jis atsikraustė į salą.

Rivjiera supyko ir paskleidė tikrai riebių žodžių.

- Matot, Rivjera. Įstatymo nežinojimas neatleidžia nuo atsakomybės, bet įstatymo žinojimas nuo atsakomybės apsaugo dvigubai, - paaiškino jam policijos viršininkas.

PABAIGA